

Așadar, un spectacol original, plin de prospețime, bogat în invenție scenică, în care cei ce se văd — actorii —, ca și cei pe care-i simți în umbra lor (regizorul, scenograful, compozitorul), s-au străduit — și strădania le-a fost încununată de succes — să se situeze la cote artistice ridicate, depășind prin talent, efort creator și ambiție handicapul real al unei experiențe scenice nu prea îndelungate.

Porbind de aici, de la acest nivel de măiestrie, răsplătit așa cum se cuvine, la scenă deschisă, de către generosul și avizatul public birlădean, tinărul teatru din Cahul va urca repede — sintem siguri — treptele consacrării sale depline, în această artă a înfrățirii dintre oameni.

Le vom urmări cu emoție evoluția. Și-i mai așteptăm pe la noi.

Ștefan DIMITRIU

Un diavol de actor

Am urmărit cu sufletul pe buze evoluția unui tânăr actor din Cahul: se numește Andrei Popa și nu cred că are mai mult de un an sau doi de când a absolvit Institutul de teatru din Moscova. Chipul și brațele și întreg trupul său sint de gumă, o gumă care se des-

tinde și incremențește expresiv. De mult n-am mai întâlnit atita hâr histrionic risipit cu măiestrie în dezlegarea anume a cuvintelor, în felul aparte de a muta lumina ochilor în aparturi cu spectatorul martor la lumea din vodevil. Andrei Popa m-a ajutat să citesc încă o dată textul lui Hasdeu Ortonerozia, pe care regizorul teatrului din Cahul, sensibilizându-l cu hachițele subconștientului contemporan, l-a intitulat Muntele și valea: personajul său, franțuzitul Jorj, va fi în pana de mai târziu a lui Caragiale Rică Venturiano și tot în acest context mi-am dat seama de un adevăr pur și simplu ciudat: calitățile unui actor de reper cum este Radu Beligan renasc, cu puterea anilor optzeci ai secolului — într-un altfel de entuziasm — în personalitatea foarte complexă a lui Andrei Popa. Este o legătură de vas comunicant, subterană, aidoma apelor freactice. Risul provocat de Andrei Popa este „fabricat” în complicitate cu cei din stat. Jucind ca un paing care știe să-și întindă toate coardele nesățioase, purtindu-și personajul ca pe o pradă care nu mai poate scăpa, secundu-l adică de toate înțelesurile, Andrei Popa anunță parcă o altă seminție de actori totali. E ceva diavolesc în măiestria sa sigilată de anii săi puțini la număr: pe sirma rostită a vorbelor, el ne arată un inger vestitor.

Paul TUTUNGIU

Au sosit la redacție

EL PUBLICO (Spania); nr. 62,
noiembrie 1988

Numărul este inaugurat cu o seamă de comentarii privind începutul stagiunii 1988/1989: Lungul drum al zilei către noapte (Teatrul Spaniol), Omul răsisit de Rafael Alberti (Centrul cultural Villa-Madrid), Carmen, Carmen de Antonio Gala (Teatrul Calderon), Mare și cer (musical al companiei teatrale catalane „Dagoll Dagom”, prezentată la Teatrul Victoria), Lupta dintre negri și ciini de Bernard Marie Koltés (Barcelona), spectacole de pantomimă și reprezentații ale unor teatre particulare ● Un amolul articol este dedicat metodei regizorale a lui William Layton, realizato-

rul spectacolului Lungul drum al zilei către noapte ● Urmează un reportaj despre repetițiile lui Anatoli Vassiliev la Șase personaje în căutarea unui autor (Festivalul de toamnă de la Paris) ● O rela-tare despre prima ediție a Festivalului Sudului (loc de întâlnire al teatrului din America, Africa și Europa), desfășurat la Agüimes, în Canare ● Este amplu comentată ultima premieră a scriitorului și omului de teatru François Billetdoux: Trezește-te Filadelfia! (Théâtre de la Colline, Paris) ● Un reportaj concis se dedică Tîrgului internațional de Arte al Spectacolului



(MARS 88) ● Numărul se încheie cu relatări ale corespondenților din URSS, Portugalia, Columbia, Uruguay, Argentina, Brazilia, Peru.